

Mål C-134/23

Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler

Datum för ingivande:

7 mars 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Symvoulio tis Epikrateias (Högsta förvaltningsdomstolen, Grekland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

3 februari 2023

Klagande:

Somateio "Elliniko Symvoulio gia tous Prosfyges" (föreningen "Hellensk flyktinghjälp")

Astiki Mi Kerdoskopiki Etaireia "Ypostirixi Prosfygon sto Aigaiο" (icke vinstdrivande bolag "Stöd till flyktingar i Egeiska havet")

Motparter:

Ypourgos Exoterikon (Utrikesministern)

Ypourgos Metanastefsis kai Asylou (Invandrings- och asylministern)

Saken i det nationella målet

Överklagande med yrkande om ogiltigförklaring av ett interministeriellt dekret där det upprättas en nationell förteckning över säkra tredjeländer, däribland Turkiet som säkert tredjeländ för personer med ursprung i Syrien, Afghanistan, Pakistan, Bangladesh och Somalia som ansöker om internationellt skydd.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Begäran om förhandsavgörande har framställts med stöd av artikel 267 FEUF och avser tolkningen av artikel 38 i direktiv 2013/32.

Fråga som har hänskjutits för förhandsavgörande

Ska artikel 38 i direktiv 2013/32/EU, jämförd med artikel 18 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas på så sätt att

(1) den utgör hinder för en nationell lagstiftning (i form av en rättsakt) enligt vilken ett tredjeland i allmänhet betraktas som säkert för vissa kategorier av personer som ansöker om internationellt skydd, för det fall det berörda tredjelandet, trots att det har åtagit sig den rättsliga skyldigheten att tillåta återtagande till dess territorium av dessa kategorier av personer som ansöker om internationellt skydd, i praktiken under en längre tid (i det aktuella fallet i över 20 månader) har underlåtit att godta sådana återtaganden, utan att det har bedömts huruvida denna praxis kan komma att ändras inom en snar framtid,

eller på så sätt att

(2) återtagande till tredjelandet inte är ett av de kumulativa villkoren för att vidta en nationell åtgärd (i form av en rättsakt) enligt vilken ett tredjeland i allmänhet betraktas som säkert för vissa kategorier av personer som ansöker om internationellt skydd, men utgör ett av de kumulativa villkoren för att anta ett individuellt beslut att avvisa en specifik ansökan om internationellt skydd på grunden ”säkert tredjeland”,

eller på så sätt att

(3) återtagande till det säkra tredjelandet är en fråga som inte ska prövas förrän vid verkställigheten av beslutet, för det fall ansökan om internationell skydd har avvisats på grunden ”säkert tredjeland”?

Anförda internationella bestämmelser

Konventionen angående flyktingars rättsliga ställning, som undertecknades den 28 juli 1951 i Genève (*Förenta nationernas fördragssamling*, volym 189, s. 150, nr 2545 (1954)) och trädde i kraft den 22 april 1954, i dess kompletterade version enligt protokollet angående flyktingars rättsliga ställning, som antogs i New York den 31 januari 1967, vilket i sin tur trädde i kraft den 4 oktober 1967: artiklarna 1 och 33.

Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950: artikel 3.

Konventionen mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, som undertecknades i New York den 10 december 1984 och trädde i kraft den 26 juni 1987: artikel 3.

Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, som antogs av FN:s generalförsamling den 16 december 1966 och trädde i kraft den 23 mars 1976: artikel 7.

Anförda unionsbestämmelser och anförd praxis från EU-domstolen

Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 337, 2011, s. 9): särskilt artiklarna 4 och 21.

Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (omarbetning) (EUT L 180, 2013, s. 60, och rättelse i EUT L 423, 2020, s. 68): skälen 18, 34, 44, 46–48 och 50, artiklarna 31.2, 33, 35, 38 och 39.

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan): artiklarna 18 och 19.2.

Domstolens dom av den 19 mars 2020, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa)* (C-564/18, EU:C:2020:218), dom av den 14 maj 2019, *M och X (Återkallande av flyktingstatus)* (C-391/16, C-77/17 och C-78/17, EU:C:2019:403), dom av den 13 september 2018, *Ahmed* (C-369/17, EU:C:2018:713), dom av den 26 februari 2015, *Shepherd* (C-472/13, EU:C:2015:117), dom av den 7 november 2013, *X m.fl.* (C-199/12–C-201/12, EU:C:2013:720), och dom av den 21 december 2011, *NS* (C-411/10 och C-493/10, EU:C:2011:865).

Anförda nationella bestämmelser

Lag nr 4375/2016, Organisation och funktion av Asyltjänsten, av Överklagandenämnden och av Mottagnings- och identifikationstjänsten, inrättande av Generalsekretariatet för mottagning, anpassning av den grekiska lagstiftningen till bestämmelserna i direktiv [2013/32/EU], bestämmelser om sysselsättning av personer som beviljats internationellt skydd och andra bestämmelser (FEK A' 51/3.4.2016 och rättelse i A' 57/6.4.2016).

Lag nr 4636/2019 om internationellt skydd och andra bestämmelser (FEK A' 169/1.11.2019), i dess lydelse enligt lag nr 4686/2020, Förbättring av invandringslagstiftningen, ändring av bestämmelserna i lagarna nr 4636/2019 (A'

169), nr 4375/2016 (A' 51), nr 4251/2014 (A' 80) och andra bestämmelser (FEK A' 96/12.5.2020) (artiklarna 16 och 61): artiklarna 2–38, 83–86 och 92.1.

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 Den 3 juni 2021, i överensstämmelse med artikel 86 i lag nr 4636/2019, särskilt artikel 86.2 och 86.3, och på grundval av rekommendationen av Asyltjänstens chef av den 14 maj 2021, utfärdade den ställföreträdande utrikesministern och invandrings- och asylministern interministeriellt dekret nr 42799, som har rubriken ”Fastställande av tredjeländer som betraktas som säkra och upprättande av en nationell förteckning, såsom definierats i artikel 86 i lag nr 4636/2019 (A' 169)” (FEK B' 2425/7.6.2021). Genom detta dekret beslutades det att ”upprätta en nationell förteckning över säkra tredjeländer, däribland Turkiet som säkert tredjeländ, i enlighet med artikel 86 i lag nr 4636/2019”, för personer med ursprung i Syrien, Afghanistan, Pakistan, Bangladesh och Somalia som ansöker om internationellt skydd.
- 2 Den 7 oktober 2021 ingav Somateio ”Elliniko Symvoulío gia tous Prosfuges” (föreningen ”Hollensk flyktinghjälp”) och Astiki Mi Kerdoskopiki Etaireia ”Ypostirixi Prosfygon sto Aigaio” (icke vinstdrivande bolag ”Stöd till flyktingar i Egeiska havet”) ett överklagande med yrkande om ogiltigförklaring av ovannämnda interministeriella dekret.
- 3 På grundval av en ny rekommendation av Asyltjänstens chef den 7 december 2021 och inom ramen för revideringen och uppdateringen av de uppgifter som låg till grund för det angripna interministeriella dekretet utfärdade samma ministrar den 15 december 2021, med stöd av samma bestämmelser i lag nr 4636/2019, interministeriellt dekret nr 458568, som har rubriken ”Ändring av interministeriellt dekret nr 42799/3.6.2021 utfärdat av utrikesministern och invandrings- och asylministern ”Fastställande av tredjeländer som betraktas som säkra och upprättande av en nationell förteckning, såsom definierats i artikel 86 i lag nr 4636/2019 (A' 169)” (FEK B' 5949/16.12.2021). I det nyare dekretet betraktades bland annat Turkiet åter som ett säkert tredjeländ för ovannämnda kategorier av personer som ansöker om internationellt skydd, det vill säga sökande med ursprung i Syrien, Afghanistan, Pakistan, Bangladesh och Somalia.
- 4 Till följd av antagandet av detta dekret ingav klagandena den 3 mars 2022 en ”inlaga med begäran om att förfarandet fullföljs”. Genom sitt överklagande har klagandena således yrkat dels att interministeriellt dekret nr 458568 av den 15 december 2021 ska ogiltigförklaras vad gäller den del där Turkiet åter betraktas som ett säkert tredjeländ för ovannämnda personer som ansöker om internationellt skydd, dels att förfarandet avseende det ursprungligen angripna interministeriella dekretet fullföljs och att denna rättsakt ska ogiltigförklaras.
- 5 Symvoulío tis Epikrateias, som handlägger målet och är den hänskjutande domstolen, har beslutat i plenum att enbart yrkandet om ogiltigförklaring av det

interministeriella dekretet av den 15 december 2021 (nedan kallat det angripna dekretet) kan prövas i sak.

Parternas huvudargument

- 6 Till stöd för sitt yrkande har klagandena gjort gällande att det angripna dekretet, där Turkiet betraktas som ett säkert tredjeland för de fem nämnda kategorierna av personer som ansöker om internationellt skydd, är i strid med artikel 86 (särskilt artikel 86.5) i lag nr 4636/2019 och artikel 38 (särskilt artikel 38.4) i direktiv 2013/32, jämförd med skäl 44 i direktivet. För det första garanteras möjligheten att återta nämnda utländska medborgare till detta tredjeland inte ”genom internationella avtal”. För det andra, såsom det framgår av åberopad bevisning finns det – mot bakgrund av den praxis som Turkiet har följt i detta avseende – inga rimliga utsikter till att dessa personer som ansöker om internationellt skydd återtas av det berörda landet. I detta sammanhang har klagandena nämnt Asyltjänstens senaste rekommendation av den 7 december 2021, på grundval av vilken det angripna dekretet antogs, där det konstateras att ”sedan mars 2020 och fram till dagens datum har återsändanden från Grekland till Turkiet varit frysta”.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 7 Den hänskjutande domstolen noterar först och främst att ett land i enlighet med artikel 35 i direktiv 2013/32 (jämförd med artikel 85 i lag nr 4636/2019) kan betraktas som första asylland för en enskild person som ansöker om internationellt skydd bland annat på det villkoret att han eller hon kommer att tillåtas resa in på nytt i det landet. I artikel 38 i samma direktiv, som rör begreppet säkert tredjeland, stadgas det i punkt 4 (jämförd med artikel 86.4 i lag nr 4636/2019) att ”[o]m tredjelandet nekar en sökande tillstånd att resa in på dess territorium, ska medlemsstaterna se till att rätt till prövning ges i enlighet med de grundläggande principer och garantier som beskrivs i kapitel II [i direktiv 2013/32]”. I så fall ska en ansökan om internationellt skydd som tidigare har avvisats i enlighet med bestämmelserna om det säkra tredjelandet prövas i sak.
- 8 Med utgångspunkt i dessa bestämmelser anser den hänskjutande domstolen att det till skillnad från vad som är fallet i artikel 35 i direktivet, enligt vilken begreppet första asylland får tillämpas på det villkoret att den utlänning som ansöker om internationellt skydd tillåts resa in på nytt i det landet, inte framgår av ordalydelsen i artikel 38.4 att den omständigheten att utlänningen tillåts resa in i eller återtas av tredjelandet är ett villkor för att tillämpa begreppet säkert tredjeland.
- 9 Den hänskjutande domstolen erinrar om att enligt domstolens fasta praxis ska emellertid inte bara lydelsen beaktas vid tolkningen av en unionsbestämmelse, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som den ingår i (se, bland annat, dom av den 26 februari 2019, Rimšēvičs och ECB/Lettland, C-202/18 och C-238/18, EU:C:2019:139, punkt 45).

- 10 Med hänvisning till domen av den 29 juli 2019, Torubarov (C-556/17, EU:C:2019:626, punkt 53), finner den hänskjutande domstolen att bestämmelserna i direktiv 2013/32 om ärenden där ansökningar om internationellt skydd avvisas även mot bakgrund av artikel 18 i stadgan ska tolkas på så sätt att de gynnar det syfte som eftersträvas med direktivet, som består i att säkerställa att ansökningar om internationellt skydd handläggs så fort som möjligt. Detta syfte uttrycks i skäl 18 i direktivet, enligt vilket ”[d]et ligger i såväl medlemsstaternas som de som ansöker om internationellt skydds intresse att beslut om ansökningar om internationellt skydd fattas så fort som möjligt”. Vidare avspeglas detta syfte i ett ansevärt antal bestämmelser i direktivet, enligt vilka de behöriga nationella myndigheterna ska se till att prövningsförfarandet avseende ansökningar om internationellt skydd avslutas ”så snart som möjligt” (se, bland annat, artikel 31.2 i direktiv 2013/32).
- 11 Mot denna bakgrund ska artikel 38 i direktiv 2013/32 (och följaktligen artikel 86 i lag nr 4636/2019) enligt majoriteten i den hänskjutande domstolen tolkas på så sätt att ett tredjeland inte kan betraktas som säkert om det inte står klart att den person som ansöker om internationellt skydd kommer att tillåtas resa in i eller återtas av det berörda tredjelandet. Den motsatta situationen skulle innebära en förlängning av tiderna för bedömning av ansökan om internationellt skydd och den situation av osäkerhet som sökanden befinner sig i vad gäller hans eller hennes uppehållsstatus i det land där sökanden har ingett ansökan. Det kan i övrigt varken uteslutas att sökanden riskerar att återsändas till ett land där han eller hon kan utsättas för förföljelse eller att de internationella förbindelserna mellan staterna rubbas. Den hänskjutande domstolen betonar även att det synsätt enligt vilket den omständigheten att en utlänning som ansöker om skydd tillåts resa in i eller återtas av ett tredjeland är ett villkor för att det berörda tredjelandet ska betraktas som säkert har avspeglats i Europarådets icke bindande lagstiftning, förespråkats i en del av den folkrättsliga doktrinen och anammats av domstolar i andra EU-medlemsstater.
- 12 Konstaterandet att villkoret är uppfyllt i fråga om att utlänningen tillåts resa in i eller återtas av det säkra tredjelandet innebär enligt majoriteten i den hänskjutande domstolen dessutom att det ska göras en bedömning både av den rättsliga situationen i det berörda landet – det vill säga huruvida tredjelandet har åtagit sig en rättslig skyldighet i denna riktning – och av att det berörda landet faktiskt uppfyller sina skyldigheter på området. En medlemsstat som upprättar en nationell förteckning över i allmänhet säkra tredjeländer, genom utövandet av det utrymme för skönsmässig bedömning som följer av artikel 38.2 i direktiv 2013/32, kan följaktligen inte, i syfte att garantera en snabb bedömning av de aktuella ansökningarna om internationellt skydd, genom en rättsakt betrakta ett tredjeland som säkert, om inte medlemsstaten först har fastställt att ovannämnda villkor – det vill säga att utlänningar tillåts resa in i eller återtas av det berörda landet – är uppfyllt vad gäller båda ovannämnda aspekter [den ”rättsliga” och den ”praktiska”].

- 13 Två medlemmar av den hänskjutande domstolen är däremot inte eniga i detta synsätt. Enligt dessa båda medlemmar är antagandet av en rättsakt i vilken ett tredjeland betraktas som säkert för vissa kategorier av asylsökande (i enlighet med artikel 38.2 i direktiv 2013/32 och artikel 86.2 och 86.3 i lag nr 4636/2019) helt enkelt uttryck för en allmän bedömning av att det berörda landet uppfyller kriterierna i artikel 38.1 i direktiv 2013/32 (artikel 86.1 i lag nr 4636/2019). Frågan huruvida ett tredjeland beviljar eller nekar en sökande tillstånd att resa in på dess territorium rör emellertid inte landets säkerhet i allmänhet, utan den faktiska möjligheten till inresa (i det specifika fallet). Frågan hänger därför enbart samman med huruvida ansökan ska avvisas (med stöd av artikel 33.2 c i direktivet) eller prövas i sak (i enlighet med artikel 38.4 i direktivet) (se dom av den 14 maj 2020, FMS m.fl., C-924/19 PPU och C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punkt 153), det vill säga en omständighet som i princip inte kan prövas förrän vid verkställigheten av beslutet (se förslag till avgörande av generaladvokaten Pikamäe i de förenade målen FMS m.fl., C-924/19 PPU och C-925/19 PPU, EU:C:2020:294, särskilt punkterna 111, 114 och 127). Om det, som i förevarande fall, står klart att ett land som i en rättsakt har betraktats som ett säkert tredjeland för vissa kategorier av asylsökande inte accepterar att ta emot asylsökande under en viss period, är denna rättsakt inte rättsstridig (rättsakten skulle dock vara rättsstridig om villkoren i artikel 38.1 i direktiv 2013/32 inte var uppfyllda). För att säkerställa den ändamålsenliga verkan av bestämmelserna i direktiv 2013/32 (som syftar till att säkerställa en effektiv, enkel och snabb tillgång till förfaranden för beviljande av internationellt skydd), såsom dessa har tolkats mot bakgrund av artiklarna 18 och 47 i stadgan, ska det emellertid antas att asylansökan inte kan avvisas på en grund som har samband med begreppet säkert tredjeland, utan ska prövas i sak i överensstämmelse med artikel 38.4 i direktiv 2013/32 (artikel 86.5 i lag nr 4636/2019), om det redan när asylansökan inges är känt att det berörda tredjelandet nekar sökanden tillstånd att resa in på dess territorium.
- 14 Eftersom frågan huruvida utlännigen tillåts resa in i eller återtas av det säkra tredjelandet ska prövas vid verkställigheten av det beslut varigenom den behöriga nationella myndigheten avvisar en ansökan om internationellt skydd på grunden ”säkert tredjeland”, kan denna fråga enligt två andra medlemmar av den hänskjutande domstolen vidare inte ligga till grund för lagenligheten av en rättsakt i vilken ett land i allmänhet betraktas som ett säkert tredjeland eller av det individuella beslutet att avvisa samma ansökan.
- 15 Den hänskjutande domstolen påpekar även att genom den första artikeln i lag nr 2926/2001 (FEK A’ 139/27.6.2001) ratificerades avtalet av den 20 januari 2000 mellan Republiken Grekland och Republiken Turkiet om samarbetet mellan Republiken Greklands ministerium för allmän ordning och Republiken Turkiets inrikesministerium i kampen mot brottslighet, i synnerhet terrorism, organiserad brottslighet, olaglig narkotikahandel och olaglig invandring. Artikel 8 i detta avtal har följande lydelse: ”De avtalslutande parterna samarbetar i kampen mot olaglig invandring. Tills ett återtagandeavtal ingås tillåter de avtalslutande parterna personer – det vill säga både egna medborgare och tredjelandsmedborgare – som olagligt har tagit sig eller håller på att ta sig över gränsen till den ena partens

- territorium från den andra partens territorium att resa in på nytt. I detta syfte definierar de avtalsslutande parterna tillsammans, så snart som möjligt och genom ett specifikt dokument, principerna och de nödvändiga förfarandena för återtagande av de berörda personerna.” För att genomföra ovannämnda artikel 8 utarbetades protokollet om genomförande av den 8 november 2001, som ratificerades genom den första artikeln i lag nr 3030/2002 (FEK A’ 163/15.7.2002).
- 16 Vidare ingicks den 16 december 2013 avtalet mellan Europeiska unionen och Republiken Turkiet om återtagande av personer utan uppehållstillstånd, som ratificerades på unionens vägnar genom Europeiska unionens råds beslut av den 14 april 2014 (EUT L 134, 2014, s. 3). I artikel 4 i avtalet, som har rubriken ”Återtagande av tredjelandsmedborgare och statslösa personer”, stadgas följande: ”1. Turkiet ska, efter anmodan av en medlemsstat och utan att medlemsstaten behöver vidta andra formaliteter än de som avses i detta avtal, återta alla tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som inte, eller inte längre, uppfyller gällande villkor för inresa, vistelse eller bosättning inom den begärande medlemsstatens territorium, förutsatt att det i enlighet med artikel 10 [om bevis beträffande tredjelandsmedborgare och statslösa personer] har fastställts att dessa personer ... c) olagligt har rest in till medlemsstaternas territorium omedelbart efter att ha vistats inom eller transiterat genom turkiskt territorium ...”.
- 17 Den 15 oktober 2015 enades följaktligen Republiken Turkiet och Europeiska unionen om en gemensam handlingsplan. Syftet var att stärka samarbetet i fråga om stöd till syriska medborgare som ges tillfälligt internationellt skydd och migrationshantering för att hantera den kris som orsakats av situationen i Syrien. Den 29 november 2015 samlades stats- och regeringscheferna i unionens medlemsstater till ett möte med sin turkiska motpart. Efter detta möte beslutade de att aktivera den gemensamma handlingsplanen och i synnerhet öka det aktiva samarbetet när det gäller migranter som inte har behov av internationellt skydd och förhindra att de beger sig till Turkiet och unionen genom att tillämpa bilaterala bestämmelser om återtagande och genom att skyndsamt sända tillbaka migranter som inte behöver internationellt skydd till deras ursprungsländer. Senare, den 18 mars 2016, offentliggjordes ett uttalande på Europeiska unionens råds webbplats, i form av pressmeddelande nr 144/16. Syftet med uttalandet var att redogöra för resultaten av ”det tredje mötet sedan november 2015 som ägnades åt en fördjupning av förbindelserna mellan Turkiet och EU samt hanteringen av migrationskrisen” mellan Europeiska rådets medlemmar och deras turkiska motpart.
- 18 Enligt den hänskjutande domstolens uppfattning framgår det av ovannämnda internationella texter att upphovsmännen till den aktuella rättsakten med rätta fann att Turkiet har åtagit sig den rättsliga skyldigheten att från Grekland, på vissa villkor, återta utlänningar som ansöker om internationellt skydd. Villkoret i artikel 38.4 i direktiv 2013/32 (och följaktligen artikel 86.5 i lag nr 4636/2019) är därför uppfyllt vad gäller den första aspekten (den ”rättsliga”).

- 19 Med avseende på den andra aspekten om Turkiets faktiska uppfyllelse av sina rättsliga skyldigheter på området är detta villkor däremot inte uppfyllt. Det framgår nämligen inte att Turkiet återtar personer som ansöker om internationellt skydd vars ansökan har avvisats på grunden ”säkert tredjeland”. Det ska däremot konstateras, som uttryckligen angetts i meddelandet av den 3 december 2021 från Asyltjänstens avdelning ”Förfaranden och utbildning” – som bifogades rekommendationen av den 7 december 2021 från chefen för samma tjänst, på grundval av vilken det angripna dekretet antogs – att ”sedan mars 2020 och fram till dagens datum [det vill säga under en period på över 20 månader] har återsändanden från Grekland till Turkiet varit frysta”. Därvidlag har ingen åtskillnad gjorts beroende på den rättsliga grunden för återvändandebeslutet (de internationella avtal eller det gemensamma uttalande från EU och Turkiet som nämns ovan).
- 20 Motparternas argument att det angripna dekretet inte är behäftat med fel i detta hänseende, bland annat eftersom det angripna beslutet att inte tillämpa [det gemensamma uttalandet av den 18 mars 2016] är av temporär karaktär ”och mer eller mindre motiverat [av omständigheterna]” i den meningen att ”Turkiet temporärt inte har accepterat att återta sökande under den senaste perioden till följd av covid-pandemin (en global omständighet som inte kan förnekas)”, saknar enligt den hänskjutande domstolen grund. Detta argument finner nämligen inte stöd i den bevisning som har tagits in i rättegångshandlingarna. Dessutom framgår det inte att den behöriga myndigheten har bedömt huruvida Turkiet kan komma att ändra sin inställning på detta område inom en snar framtid.
- 21 Mot bakgrund av den tolkning av artikel 38 i direktiv 2013/32 och artikel 86 i lag nr 4636/2019 som majoriteten i den hänskjutande domstolen har gjort ska överklagandet bifallas och det angripna dekretet ogiltigförklaras vad gäller den del där Turkiet betraktas som ett säkert tredjeland för personer med ursprung i Syrien, Afghanistan, Pakistan, Bangladesh eller Somalia som ansöker om internationellt skydd. Enligt minoriteten i den hänskjutande domstolen kan däremot konstaterandet att ett tredjeland faktiskt har accepterat att återta personer som ansöker om internationellt skydd inte ligga till grund för lagenligheten av den rättsakt i vilken det berörda landet i allmänhet betraktas som säkert. Detta konstaterande är dock relevant i de senare skedena av det administrativa förfarandet.
- 22 Den hänskjutande domstolen har preciserat att EU-domstolen redan har prövat en tolkningsfråga angående bland annat artikel 38 i direktiv 2013/32. Närmare bestämt hänsköt en ungersk domstol i de förenade målen C-924/19 PPU och C-925/19 PPU, FMS m.fl. (EU:C:2020:367) – mot bakgrund av överklagandet av individuella beslut fattade av den nationella förvaltningsmyndigheten – en fråga där EU-domstolen ombads att klargöra huruvida det följer av artiklarna 33.1, 33.2 b och c, 35 och 38 i direktiv 2013/32, jämförda med artikel 18 i stadgan, att ett tredjelands återtagande av personen i fråga är ett av de kumulativa villkoren för tillämpning av de avvisningsgrunder som avses, det vill säga för att fatta ett beslut på en sådan grund, eller huruvida det räcker att kontrollera att detta villkor är

uppfyllt först i samband med att ett sådant beslut verkställs. EU-domstolen fann dock att denna fråga inte kunde tas upp till sakprövning eftersom den nationella domstolen inte förklarade varför den ansåg att den inte kunde avgöra de mål som var anhängiga vid den, om den inte erhöll något svar på denna fråga (dom av den 14 maj 2020, FMS m.fl., C-924/19 PPU och C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punkterna 172–174). Den hänskjutande domstolen betonar emellertid att generaladvokaten Pikamäe i detta avseende anförde följande i sitt förslag till avgörande: ”Medan kravet på att det ska vara säkert att sökanden på nytt kan resa in i landet i fråga är ett av de kumulativa villkoren för att anta ett beslut med stöd av grunden ’första asylland’ i artikel 33.2 b i direktiv 2013/32, ska frågan huruvida sökanden kan resa in eller resa in på nytt i det ’säkra tredjelandet’ inte prövas förrän vid verkställigheten av ett beslut som fattats med stöd av grunden med samma beteckning, som anges i artikel 33.2 c i samma direktiv” (förslag till avgörande av generaladvokaten Pikamäe i de förenade målen FMS m.fl., C-924/19 PPU och C-925/19 PPU, EU:C:2020:294, punkt 127).

- 23 Mot bakgrund av ovanstående anser den hänskjutande domstolen att det föreligger rimliga tvivel om betydelsen av artikel 38 i direktivet. Den hänskjutande domstolen finner det därför vara nödvändigt att hänskjuta de aktuella frågorna till EU-domstolen innan det kan meddelas slutligt beslut med avseende på yrkandet om ogiltigförklaring av den del av det angripna dekretet där Turkiet betraktas som ett säkert tredjeland för vissa kategorier av utlänningar.
- 24 Den hänskjutande domstolen hemställer slutligen om skyndsam handläggning enligt artikel 105 i domstolens rättegångsregler, eftersom de frågor om tolkningen av unionsrätten som har väckts i förevarande situation, mot bakgrund av det angripna dekretets lagstiftningskaraktär, bland annat rör ett stort antal brådskande ärenden som omfattas av unionsbestämmelserna om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, och i synnerhet politik som gäller gränskontroll, asyl och invandring (tredje delen avdelning V kapitel 2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt).